

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: piątek, 18, lipiec 2025 16:14

Patrycja Grebla-Tarasek

Odsłony: 1259

Celem pomocy społecznej jest wspieranie, a nie wyręczanie osób i rodzin w ich wysiłkach zmierzających do zaspokojenia niezbędnych potrzeb życiowych oraz umożliwienia im bytowania w warunkach odpowiadających godności człowieka. Pomoc państwa ma zatem charakter subsydiarny, tj. dopuszcza się interwencję organów państwa tylko w takich przypadkach, w których osoba lub rodzina rzeczywiście nie ma możliwości samodzielnego przezwyciężania trudności życiowych.

W niniejszej sprawie ustalono, że skarżąca posiada swoje zasoby nie tylko w postaci świadczenia emerytalnego i pożyczki, lecz także majątku, jakim jest dom z nieruchomością gruntową. Są to okoliczności niekwestionowane w sprawie. Jak wskazano skarżąca nie wykorzystuje własnych zasobów celem poprawy swojej sytuacji materialnej.

Skarżąca posiadaną nieruchomość, w sposób oczywisty znacząco przekraczającą mieszkaniowe potrzeby osoby samotnie gospodarującej, mogłaby chociażby wynająć, pozyskując w ten sposób środki w celu zaspokojenia tak swoich potrzeb, jak i w szczególności chęci sfinansowania remontu tegoż domu. Innym z rozwiązań leżących w granicach samodzielnymi możliwościami skarżącej byłaby także sprzedaż przedmiotowego domu i kupno mieszkania odpowiadającego potrzebom i możliwościom finansowym skarżącej.

Przypomnieć trzeba, iż zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej pomoc społeczna jest instytucją polityki społecznej państwa zmierzającą do umożliwienia osobom i rodzinom przezwyciężanie sytuacji życiowych, których nie są w stanie pokonać, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości. Celem pomocy społecznej jest wspieranie, a nie wyręczanie osób i rodzin w ich wysiłkach zmierzających do zaspokojenia niezbędnych potrzeb życiowych oraz umożliwienia im bytowania w warunkach odpowiadających godności człowieka. Pomoc państwa ma zatem charakter subsydiarny, tj. dopuszcza się interwencję organów państwa tylko w takich przypadkach, w których osoba lub rodzina rzeczywiście nie ma możliwości samodzielnego przezwyciężania trudności życiowych. Treść tego przepisu powinna być odczytywana przez pryzmat art. 3 ust. 4 ustawy, który stanowi, że potrzeby osoby i rodziny powinny być zaspokojone jeżeli odpowiadają celom i mieszczą się w możliwościach pomocy społecznej.

Nie można za uzasadnione społecznie i prawnie dopuszczalne uznać przejęcia przez państwo na siebie wszystkich kosztów utrzymania skarżącej, w szczególności w sytuacji, gdy skarżąca może podjąć działania, które mogą poprawić jej sytuację życiową i majątkową.

Zadaniem pomocy społecznej, jako subsydiarnej działalności państwa oraz samorządu, nie jest bowiem sfinansowanie wszystkich potrzeb wnioskodawcy, a jedynie udzielenie wsparcia, limitowanego możliwościami finansowymi organu.

W tym miejscu warto także przypomnieć, że w ramach korzystania z instytucji zasiłku celowego nie można żądać od organów pomocy społecznej zaspokojenia w sposób ciągły i we wszelkich sferach potrzeb osób potrzebujących.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 11 czerwca 2025 r., sygn. II SA/Po 195/25

Źródło: [CBOSA](#)